

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 11/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou AK MS s. r. o., Galandova 3, Bratislava, za ktorú koná konateľ a advokát JUDr. Miloslav Šimkovič, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1 Er 68/2012 z 28. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Er 68/2012 z 28. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného účastníkom exekučného konania sp. zn. EX 78/2012, v ktorom okresný súd 18. januára 2012 poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „pôvodný exekútor“) vykonaním exekúcie, predmetom ktorej je vymoženie povinnosti uloženej vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4 C 253/2007-326 z 22. júla 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 315/2009-471 z 27. septembra 2011. Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Er 68/2012 z 28. novembra 2018 v prvom výroku vyhovel žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vykonaním exekúcie pôvodne vedenej súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ]. Druhým výrokom napadnutého rozhodnutia okresný súd rozhodol, že súdnemu exekútorovi [REDAKOVANÉ] náhradu trov exekúcie nepriznáva.

3. Sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti uviedol, že nebol účastníkom konania o zmene exekútora a o tomto konaní nemal žiadnu vedomosť. Okresný súd napadnutým uznesením zmenil súdneho exekútora bez toho, aby aplikoval ustanovenia § 243k zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) v súlade s platným právom. Sťažovateľ tvrdí, že v predmetnom exekučnom konaní boli v roku 2012 prevedené z bankových účtov povinného finančné prostriedky na účet pôvodného exekútora. V rozpore s právom na ochranu majetku povinného okresný súd nezistil, aká časť majetku povinného bola použitá na uspokojenie vymáhanej pohľadávky, a neurčil, aká časť majetku povinného bola použitá pôvodným exekútorom. Pôvodný exekútor dosiaľ nedoručil vyúčtovanie prijatých platieb ani novému exekútorovi, ani sťažovateľovi. Okresný súd pred svojím rozhodnutím riadne nezistil skutkový stav a nerozhodol v súlade s právom sťažovateľa ako povinného na súdnu ochranu. Okresný súd rozhodoval „*zmätočne a neurčito a v rozpore s § 200, prvá veta exekučného poriadku*“, podľa ktorého na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa sťažovateľa *zmätočnosť napadnutého uznesenia vyplýva z toho, že v bode 7 odôvodnenia napadnutého uznesenia okresný súd cituje platné ustanovenie § 243k Exekučného poriadku vo vzťahu k trovám konania pri zmene exekútora a v bode 9 potom exekútorovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy exekúcie nepriznal*. Napadnuté uznesenie spočíva na svojoľnej a arbitrárnej úvahe súdu, že súdny exekútor si mal ponechať na trovy exekúcie čiastku z vymoženej sumy v prípade čiastočného vymoženia pohľadávky. Okresný súd však dôvodí neurčito a bez toho, aby zistil, či došlo k čiastkovému vymoženiu a na akú čiastku z vymoženej sumy má pôvodný exekútor nárok podľa § 60 Exekučného poriadku. Napadnuté uznesenie tak porušuje právo na ochranu majetkových práv povinného a pôvodného exekútora, keďže prijaté plnenie alebo peňažné prostriedky prevedené z účtov povinného podliehajú až do právoplatného skončenia exekúcie právu na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

4. Podľa sťažovateľa *zmätočným a neurčitým odôvodnením výroku o nepriznaní trov exekúcie došlo aj k porušeniu princípu právnej istoty, ktorý je súčasťou práva na súdnu*

ochranu. Rozhodnutím o zmene exekútora bez riadneho vysporiadania prostriedkov povinného na účte pôvodného exekútora sa sťažovateľ ako povinný dostal do stavu právnej neistoty. Sťažovateľ v dôsledku arbitrárneho rozhodnutia okresného súdu stratil právnu istotu a legitímne očakávanie, že jeho majetok bol v exekučnom konaní použitý v súlade so zákonom (§ 243k Exekučného poriadku). Uvedený stav právnej neistoty sa premieta aj do ďalšieho postavenia povinného v pokračujúcej exekúcii. Sťažovateľ ako povinný nemá právnu ani procesnú možnosť požadovať od nového exekútora akékoľvek nároky vzťahujúce sa na už vymožené prostriedky, ktoré sú na účte pôvodného exekútora. Podľa sťažovateľa zmätočným a neurčitým (arbitrárnym) napadnutým uznesením okresný súd poskytol právnu ochranu majetku exekútora [REDACTED], ktorý získal z majetku povinného, a súčasne neposkytol ochranu majetku sťažovateľa. Podľa sťažovateľa dôvodom podania ústavnej sťažnosti sú aj informácie od súdom povereného nového exekútora, ktorý vykonáva exekúciu a uplatňuje exekučný nárok v pôvodnej výške, bez zohľadnenia finančných prostriedkov vymožených pôvodným exekútorom.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„Uznesením Okresného súdu Bratislava I. č. k. 1Er/68/2012 zo dňa 28.11.2018 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a základné práva a slobody podľa čl. 11 ods. 1 a ods. 3 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ľudské práva a základné slobody podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 1Er/68/2012-298 zo dňa 28.11.2018 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I. na nové rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 204,43 €, ktoré je povinný Okresný súd Bratislava I. zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu...“

6. Vec napadla ústavnému súdu 19. februára 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 25. apríla 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, sťažovateľkina vec podľa čl. X bodu 2 písm. c) Rozvrhu práce

Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľa prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej

sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 19. februára 2019, postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 243h Exekučného poriadku prvej vety ak tento zákon v § 243i až § 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

13. Podľa § 9a Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (odsek 1). Ustanovenia Civilného sporového poriadku o odpustení zmeškania lehoty, prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii, neodkladných opatreniach a zabezpečovacích opatreniach sa v konaní podľa tohto zákona nepoužijú (odsek 2).

14. Podľa § 30 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 účastníci exekučného konania majú právo vyjadriť sa o osobe exekútora.

15. Podľa § 30 ods. 5 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 účastník môže uplatniť námietku zaujatosti u exekútora najneskôr do piatich dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie alebo do piatich dní odo dňa, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je exekútor vylúčený. Námietky povinného voči osobe exekútora nemajú odkladný účinok.

16. Podľa § 37 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor.

17. Podľa § 44 ods. 10 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

18. Podľa § 44 ods. 11 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 súd v rozhodnutí o zmene exekútora podľa odseku 10 zároveň vykonaním exekúcie poverí exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu postúpi spolu s exekučným spisom súdneho exekútora, ktorý bol vykonaním exekúcie pôvodne poverený. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

19. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok...

20. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok...

21. Podľa čl. 11 ods. 3 listiny vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Jeho výkon

nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom.

22. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

23. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

24. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

25. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

26. Predmetom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa ako povinného v predmetnom exekučnom konaní o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu, základného práva vlastniť majetok, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie a práva na ochranu majetku napadnutým rozhodnutím, ktorým okresný súd v prvom výroku vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ], a v druhom výroku rozhodol o nepriznaní náhrady trov exekúcie pôvodnému exekútorovi.

27. Sťažovateľ dôvodí tým, že nebol účastníkom konania o zmene exekútora a nemal o tomto konaní žiadnu vedomosť, teda okresný súd rozhodol „v rozpore s § 200, prvá veta exekučného poriadku“. Podľa sťažovateľa okresný súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 243k Exekučného poriadku, pred rozhodnutím nezistil riadne skutkový stav,

keď nezohľadnil, aká časť majetku povinného bola použitá na uspokojenie vymáhanej pohľadávky a aká na uspokojenie nárokov súdneho exekútora. Sťažovateľ namieta tiež porušenie princípu právnej istoty, keďže k zmene súdneho exekútora došlo bez riadneho vysporiadania prostriedkov povinného na účte pôvodného exekútora, o čom svedčí aj skutočnosť, že súdom poverený exekútor uplatňuje exekučný nárok v pôvodnej výške bez zohľadnenia už vymožených peňažných prostriedkov.

III.A

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa prvým výrokom napadnutého uznesenia

28. Exekučné konanie je ovládané dispozičným princípom, ktorý sa prejavuje jednak v tom, že oprávnený má právo zvoliť si exekútora, ktorému podá návrh na vykonanie exekúcie, a tiež v možnosti kedykoľvek v priebehu exekúcie zmeniť exekútora, a to aj bez udania dôvodu. Keďže pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora (obdobne je tomu tak aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pozn.) sa vo vzťahu k osobe exekútora nevykonáva dokazovanie, nemožno hovoriť o kontradiktórnom charaktere tohto konania. Preto skutočnosť, že sťažovateľ nebol účastníkom konania o zmene exekútora, presnejšie povedané, že okresný súd rozhodol bez vyjadrenia sťažovateľa k návrhu oprávneného na zmenu exekútora, ktorému vyhovel, nemá za následok porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), resp. jeho práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Podľa relevantnej právnej úpravy majú účastníci konania (teda aj sťažovateľ) právo vyjadriť sa o osobe exekútora, a to využitím inštitútu námietky zaujatosti, ktorú môžu uplatniť po poverení exekútora vykonaním exekúcie.

29. Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 a 3 listiny) a práva na pokojné užívanie majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) prvým výrokom napadnutého uznesenia, ktorým v priebehu exekúcie došlo k zmene súdneho exekútora, je potrebné konštatovať, že samotná skutočnosť, že výkonom exekúcie bol poverený iný exekútor, nemá žiaden dopad na majetkovú sféru sťažovateľa

ako povinného v exekučnom konaní, a teda ani na ním označené práva hmotného charakteru.

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel pri jej predbežnom prerokovaní k záveru, že ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľa prvým výrokom napadnutého rozhodnutia je zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.B

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa druhým výrokom napadnutého uznesenia

31. Ústavný súd vo vzťahu k tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich práv druhým výrokom napadnutého rozhodnutia, konštatuje, že o sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov (m. m. III. ÚS 319/2012, III. ÚS 131/2012, I. ÚS 243/2011, II. ÚS 245/2011). O nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom, prípadne rozhodnutím orgánu štátu a osobou sťažovateľa, ide zvlášť vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom namietaného konania alebo aspoň jeho relevantnej (namietanej) časti.

32. Druhým výrokom napadnutého rozhodnutia okresný súd rozhodol o trovách exekúcie pôvodného exekútora, ktorému náhradu trov exekúcie nepriznal. Podľa relevantnej právnej úpravy má exekútor postavenie účastníka tej časti exekučného konania, v ktorej súd rozhoduje o trovách exekúcie. Preto ak podľa tvrdenia sťažovateľa napadnutým uznesením došlo k porušeniu majetkových práv pôvodného exekútora, tieto si musí hájiť on sám. Označený výrok sa však žiadnym spôsobom priamo nedotýka právneho postavenia sťažovateľa ako povinného v exekučnom konaní, a preto ním ani nemohlo dôjsť k zásahu do jeho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny)

alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Výrok napadnutého uznesenia nepredstavuje ani zásah do majetkovej sféry sťažovateľa, keďže ako povinný nebol zaviazaný na náhradu trov exekúcie, zjavne preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu jeho základného práva vlastníť majetok či práva na ochranu majetku (teda práv hmotného charakteru zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 a 3 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu). Ústavný súd preto konštatuje nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi osobou sťažovateľa a označeným výrokom napadnutého uznesenia, z čoho možno vyvodiť záver, že sťažovateľ nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom vo vzťahu k preskúmvaniu ústavnou sťažnosťou napadnutého uznesenia v časti jeho druhého výroku.

33. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vo vzťahu ku konaniu o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy opakovane vyslovil, že ústavnú sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv alebo slobôd iných osôb, nie svojich (II. ÚS 191/04). Domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická osoba alebo právnická osoba jedine v záujme ochrany svojich základných práv (napr. II. ÚS 32/06, II. ÚS 80/06).

34. Keďže ústavnú sťažnosť vo vzťahu k druhému výroku napadnutého uznesenia podal sťažovateľ, ktorý nie je aktívne vecne legitimovaný na jej podanie, ústavný súd dospel k záveru, že ide o ústavnú sťažnosť podanú neoprávnenou osobou, a preto ju v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde.

35. V súvislosti s deklarovanou nespokojnosťou sťažovateľa s postupom nového exekútora a jeho tvrdením, že *nemá právnu ani procesnú možnosť požadovať od nového exekútora akékoľvek nároky vzťahujúce sa na už vymožené prostriedky*, ústavný súd nad rámec dôvodov, ktoré viedli k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, považuje za potrebné podotknúť, že podľa relevantnej právnej úpravy exekučný súd po rozhodnutí o zmene exekútora vec postúpi novému ním poverenému súdnemu exekútorovi spolu s exekučným spisom pôvodného súdneho exekútora. Z exekučného spisu musí byť zrejmé, v akom rozsahu boli plnenia vymožené alebo prijaté z majetku povinného, prípadne aká suma bola použitá na uspokojenie nárokov súdneho exekútora. Pokiaľ sťažovateľ tvrdí,

že k čiastočnej úhrade vymáhanej pohľadávky došlo exekúciou prikázaním pohľadávky z jeho bankových účtov, túto skutočnosť je možné preukázať výpisom z príslušných účtov. Sťažnostná argumentácia implicitne naznačuje hypotetickú možnosť budúcich problémov pri uspokojovaní nárokov na náhradu trov exekúcie, čo však z pohľadu možného dopadu napadnutého rozhodnutia (v jeho druhom výroku) na právne pomery sťažovateľa ako povinného nie je relevantné. Navyše, ústavný súd pripomína, že exekútor zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s exekučnou činnosťou, a je aj nositeľom disciplinárnej zodpovednosti. Sťažovateľ preto môže využiť prostriedky právnej ochrany v zmysle Exekučného poriadku (najmä sťažnosť na činnosť exekútora, ktorú vybavuje Slovenská komora exekútorov a na základe ktorej možno vykonať kontrolu exekučnej činnosti) vrátane inštitútu náhrady škody spôsobenej v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti, ktorý je možné uplatniť aj podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (II. ÚS 289/08, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 75/2015 z 23. 3. 2016, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 138/2008 z 25. 2. 2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu